

บทบรรณาธิการ

คำถาม ธนาคารเบิกถอนเงินออกจากบัญชีเงินฝากของลูกค้า จะเป็นความผิดฐานลักทรัพย์หรือยกยอก หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ ดังนี้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๘๑๙/๒๕๕๒ การกระทำที่จะครบองค์ประกอบความผิดฐานลักทรัพย์ตาม ป.อ. มาตรา ๓๓๔ นั้น จะต้องเป็นการเอาทรัพย์ของผู้อื่นหรือที่ผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วยไปโดยทุจริต แต่กรณีตามฟ้องของโจทก์ทั้งสองในคดีนี้ปรากฏว่าเงินจำนวนที่จำเลยทั้งสองเบิกถอนไปเป็นเงินที่อยู่ในบัญชีเงินฝากของโจทก์ที่ ๑ ที่ฝากไว้กับจำเลยทั้งสอง เงินจำนวนดังกล่าวจึงตกเป็นกรรมสิทธิ์และอยู่ในความครอบครองของจำเลยทั้งสอง จำเลยทั้งสองซึ่งเป็นผู้รับฝากย่อมมีสิทธิที่จะบริหารจัดการเงินฝากจำนวนดังกล่าวนั้นประการใดก็ได้ จำเลยทั้งสองคงมีหน้าที่เพียงต้องคืนเงินฝากตามจำนวนที่โจทก์ทั้งสองซึ่งเป็นลูกค้านำเข้าฝากไว้เท่านั้น โดยจำเลยทั้งสองไม่จำเป็นต้องส่งคืนเป็นเงินจำนวนอันเดียวกับที่ฝากไว้ ดังนั้น การที่จำเลยทั้งสองเบิกถอนเงินออกจากบัญชีเงินฝากของโจทก์ที่ ๑ จึงมิใช่เป็นการเอาทรัพย์ของโจทก์ทั้งสองไป การกระทำของจำเลยทั้งสองจึงไม่ครบองค์ประกอบความผิดฐานลักทรัพย์ตามฟ้อง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๒๔/๒๕๕๓ การกระทำที่จะครบองค์ประกอบความผิดฐานลักทรัพย์ตาม ป.อ. มาตรา ๓๓๔ นั้น จะต้องเป็นการเอาทรัพย์ของผู้อื่นหรือที่ผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วยไปโดยทุจริต แต่กรณีตามฟ้องของโจทก์ทั้งสองในคดีนี้ ปรากฏว่าเงินจำนวนที่จำเลยทั้งสองเบิกถอนไปนั้นเป็นเงินที่อยู่ในบัญชีเงินฝากของโจทก์ที่ ๑ ที่ฝากไว้กับจำเลยทั้งสอง เงินจำนวนดังกล่าวจึงตกเป็นกรรมสิทธิ์และอยู่ในความครอบครองของจำเลยทั้งสอง จำเลยทั้งสองซึ่งเป็นผู้รับฝากย่อมมีสิทธิที่จะบริหารจัดการเงินฝากตามจำนวนที่โจทก์ทั้งสองซึ่งเป็นลูกค้านำเข้าฝากไว้เท่านั้น โดยจำเลยทั้งสองไม่จำเป็นต้องส่งคืนเป็นเงินจำนวนอันเดียวกับที่ฝากไว้ ดังนั้น การที่จำเลยทั้งสองเบิกถอนเงินออกจากบัญชีเงินฝากของโจทก์ที่ ๑ จึงมิใช่เป็นการเอาทรัพย์ของโจทก์ทั้งสองไป การกระทำของจำเลยทั้งสองจึงไม่ครบองค์ประกอบความผิดฐานลักทรัพย์

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๐๕๕๘/๒๕๕๓ การที่โจทก์ยินยอมให้จำเลยที่ ๑ มีสิทธินำเงินฝากประจำของโจทก์มาชำระหนี้ตามสัญญากู้เบิกเงินเกินบัญชีได้ เป็นการกู้ยืมเงินโดยมีเงินฝากประจำเป็นหลักประกัน เมื่อโจทก์แจ้งให้จำเลยที่ ๑ นำเงินฝากประจำมาหักกลบบนนี้แล้วแต่จำเลยที่ ๑ ไม่ปฏิบัติตามยังคงคิดดอกเบี้ยจากโจทก์ต่อไปอีก โดยจำเลยที่ ๑ อ้างว่าโจทก์ยังมีได้นำหนังสือรับรองสินเชื่อมาคืนให้จำเลยที่ ๑ เช่นนี้ หากโจทก์เห็นว่าจำเลยที่ ๑ ผิดสัญญาไม่ปฏิบัติตามข้อตกลง โจทก์ชอบที่จะดำเนินคดีจำเลย

ที่ ๑ เป็นคดีแพ่ง เงินฝากของโจทก์ที่ฝากไว้กับจำเลยที่ ๑ ย่อมตกเป็นกรรมสิทธิ์ของจำเลยที่ ๑ ตั้งแต่ที่มีการฝากเงิน จำเลยที่ ๑ คงมีหน้าที่คืนเงินให้ครบจำนวนเท่านั้นตาม ป.พ.พ. มาตรา ๖๗๒ จึงมิใช่เป็นการที่โจทก์มอบหมายให้จำเลยที่ ๑ จัดการทรัพย์สินของตนการกระทำของจำเลยทั้งสองไม่เป็นความผิดฐานยกยอก

คำถาม สมคบกันทำสัญญากู้ยืมเงินโดยมิได้เป็นหนี้กันจริง แล้วดำเนินการบังคับคดีตามคำพิพากษาตามยอมต่อที่ดิน เพื่อมิให้เจ้าหนี้ตามคำพิพากษาของผู้กู้บังคับคดีแก่ที่ดินดังกล่าวได้ จะเป็นความผิดหรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๗๐๑/๒๕๕๓ จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ สมคบกันทำสัญญากู้ยืมเงินฉบับลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๑ จำนวนเงิน ๕๐๐,๐๐๐ บาท และฉบับลงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๔๒ จำนวนเงิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท โดยมีได้เป็นหนี้กันจริง แล้วดำเนินคดีและบังคับคดีตามคำพิพากษาตามยอมในคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ ๔๒/๒๕๔๕ ของศาลชั้นต้นต่อที่ดินโฉนดเลขที่ ๔๗๗๘๑ พร้อมสิ่งปลูกสร้างของจำเลยที่ ๑ เพื่อมิให้โจทก์ซึ่งเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาในคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ ๑๑๔๒/๒๕๔๔ ของศาลชั้นต้น บังคับคดีต่อทรัพย์สินดังกล่าวได้ การกระทำของจำเลยทั้งสองจึงเป็นการจงใจทำผิดกฎหมาย อันเป็นความผิดฐานโกงเจ้าหนี้ตาม ป.อ. มาตรา ๓๕๐ สัญญากู้ยืมเงินทั้ง ๒ ฉบับ และสัญญาประนีประนอมยอมความในคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ ๔๒/๒๕๔๕ ของศาลชั้นต้น จึงมีวัตถุประสงค์เป็นการต้องห้ามชัดแจ้งโดยกฎหมายและขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ตกเป็นโมฆะตาม ป.พ.พ. มาตรา ๑๕๐ โดยไม่ต้องเพิกถอน

คำถาม ขับรถจักรยานยนต์ให้ผู้กระทำความผิดฐานลักทรัพย์บรรทุกโทรทัศน์ที่ลักไป โดยรู้ว่าเป็นโทรทัศน์ที่ลักมา เป็นความผิดฐานรับของโจรหรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๘๓๙๖/๒๕๕๒ การกระทำความผิดฐานรับของโจร ผู้กระทำไม่จำเป็นต้องรับทรัพย์ของกลางไว้ในความครอบครองของตนเอง เพียงแต่ช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซื่อ รับจํานำ หรือรับไว้ด้วยประการใดซึ่งทรัพย์อันได้มาโดยการกระทำความผิด การที่จำเลยขับรถจักรยานยนต์ให้ อ. นั่งซ้อนท้าย บรรทุกโทรทัศน์ของกลางจะไปที่อำเภอดอนสัก โดยรู้ว่าเป็นโทรทัศน์ที่ อ. ลักมา ก็เป็นการช่วยพาเอาไปเสียอันเป็นองค์ประกอบของความผิดฐานรับของโจรแล้ว

คำถาม นำภาพถ่าย (ไม่ได้ใช้ต้นฉบับ) หนังสือสัญญาซื้อขายที่ดินปลอมไปยื่นคำร้องขอแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินโดยการครอบครองปรปักษ์ และยื่นฟ้องทายาทเจ้าของที่ดินตามโฉนดจะเป็นความผิดฐานปลอมและใช้เอกสารสิทธิปลอมหรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๙๐๒๖/๒๕๕๓ โจทก์เป็นทายาทและผู้จัดการมรดกของ จ. ตามคำสั่งศาล เมื่อ จ. ถึงแก่ความตาย ที่ดินพิพาทย่อมเป็นมรดกตกทอดแก่โจทก์ การที่จำเลยนำหนังสือสัญญาซื้อขายที่ดินซึ่งเป็นเอกสารสิทธิปลอมไปยื่นคำร้องขอแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินโดยการครอบครองปรปักษ์และยื่นคำฟ้องบังคับห้ามมิให้โจทก์เกี่ยวข้องกับที่ดินพิพาทและให้จดทะเบียนเปลี่ยนแปลงชื่อในโฉนดที่ดินพิพาทเป็นชื่อของจำเลย โจทก์ย่อมเป็นผู้ได้รับความเสียหายจากการกระทำของจำเลยแล้ว เพราะอาจต้องเสียที่ดินพิพาทไปจากการกระทำดังกล่าว โจทก์จึงเป็นผู้เสียหายตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒ (๔)

เมื่อข้อเท็จจริงฟังเป็นยุติว่าหนังสือสัญญาซื้อขายที่ดินเป็นเอกสารสิทธิปลอม ภาพถ่ายหนังสือสัญญาซื้อขายที่ดินดังกล่าวที่จำเลยถ่ายสำเนา มา จึงเป็นเอกสารสิทธิปลอมด้วย เมื่อจำเลยนำภาพถ่ายหนังสือสัญญาซื้อขายที่ดินไปใช้อ้างเป็นเอกสารแนบท้ายคำร้องและคำฟ้องโดยรู้อยู่แล้วว่าหนังสือสัญญาซื้อขายที่ดินเป็นเอกสารปลอม การกระทำของจำเลยจึงเป็นการใช้เอกสารสิทธิปลอมแล้ว

จำเลยนำภาพถ่ายหนังสือสัญญาซื้อขายที่ดินซึ่งเป็นเอกสารสิทธิปลอมไปยื่นคำร้องต่อศาลชั้นต้นเพื่อขอให้ศาลมีคำสั่งว่าจำเลยเป็นผู้มีกรรมสิทธิ์ในที่ดินโดยการครอบครองปรปักษ์ และนำภาพถ่ายหนังสือสัญญาซื้อขายที่ดินดังกล่าวไปยื่นฟ้องโจทก์ต่อศาลชั้นต้นเพื่อบังคับห้ามมิให้โจทก์เกี่ยวข้องกับที่ดินพิพาทและให้จดทะเบียนเปลี่ยนแปลงชื่อในโฉนดที่ดินพิพาทเป็นชื่อของจำเลยต่างวันเวลา กัน การกระทำของจำเลยในความผิดฐานใช้เอกสารสิทธิปลอม จึงเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน

คำถาม ผู้รับโอนอสังหาริมทรัพย์ทราบว่ามีสัญญาต่างตอบแทนยิ่งกว่าการเช่าธรรมดา ระหว่างผู้เช่ากับผู้ให้เช่า จะต้องผูกพันตามสัญญาต่างตอบแทนดังกล่าวหรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๔๕๔/๒๕๕๒ สัญญาต่างตอบแทนยิ่งกว่าสัญญาเช่าธรรมดาเป็นเพียงบุคคลสิทธิที่ใช้บังคับกันได้เฉพาะแต่ในระหว่างคู่สัญญา ไม่ผูกพันโจทก์ซึ่งเป็นบุคคลภายนอกผู้รับโอนที่ดินพิพาท เว้นแต่โจทก์ผู้รับโอนที่ดินพิพาทจะได้ตกลงยินยอมผูกพันที่จะปฏิบัติตามสัญญาต่างตอบแทนยิ่งกว่าสัญญาเช่าธรรมดาแทนผู้ให้เช่าเดิม ข้อเท็จจริงได้ความว่าโจทก์ไม่ได้ตกลงยินยอมที่จะผูกพันตามสัญญาต่างตอบแทนยิ่งกว่าการเช่าธรรมดา แม้โจทก์จะทราบว่ามีสัญญาต่างตอบแทนยิ่งกว่าการเช่าธรรมดา ระหว่างจำเลยกับบริษัท ม. ในขณะที่รับโอนที่ดินพิพาท สัญญาต่างตอบแทนยิ่งกว่าการเช่าธรรมดาก็ไม่ผูกพันโจทก์ และไม่ถือว่าโจทก์รับโอนที่ดินพิพาทโดยไม่สุจริต

คำถาม การคืนเงินประกันการเช่าเป็นหน้าที่ตามสัญญาเช่าที่ผู้รับโอนอสังหาริมทรัพย์ที่เช่าจะต้องรับผิดชอบและปฏิบัติต่อผู้เช่าหรือไม่

ผู้รับโอนอสังหาริมทรัพย์ที่เช่ามีสิทธิขอให้บังคับผู้ให้เช่าส่งมอบค่าเช่าหลังจากโอนกรรมสิทธิ์อสังหาริมทรัพย์ที่เช่าและเงินประกันความเสียหายที่ผู้เช่าชำระแก่ผู้ให้เช่าหรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ ดังนี้

(ก) คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๙๙๐/๒๕๕๒ โจทก์ซื้อตึกแถวพิพาทมาจาก ป. โดย
มีจำเลยเช่าตึกแถวดังกล่าวจาก ป. อยู่ก่อนแล้ว โดยจำเลยชำระเงินประกันความเสียหาย
จากการเช่าให้ ป. ใช้จำนวนหนึ่ง เงินประกันการเช่านี้เป็นเงินประกันความเสียหายที่เกิด
ขึ้นจากข้อตกลงระหว่างจำเลยผู้เช่าและผู้ให้เช่าเดิม แม้ระบุไว้ในสัญญาเช่าก็เป็นเพียง
สิทธิและหน้าที่อื่นตามสัญญาเช่า ทั้งไม่ใช่หน้าที่และความรับผิดชอบระหว่างผู้ให้เช่าตามที่
ป.พ.พ. มาตรา ๕๖๙ วรรคสอง การคืนเงินประกันการเช่าจึงไม่ใช่หน้าที่ตามสัญญา
เช่าที่โจทก์ในฐานะผู้รับโอนจะต้องรับผิดชอบและปฏิบัติตาม เมื่อโจทก์ไม่ต้องรับผิดชอบ
เงินประกันการเช่า ศาลอุทธรณ์จึงไม่มีสิทธินำเงินประกันการเช่าจำนวน ๗๒,๐๐๐ บาท
มาหักจากค่าเสียหายที่จำเลยค้างชำระค่าเช่าโจทก์ได้

(ข) คำพิพากษาฎีกาที่ ๔๔/๒๕๕๓ ตามบทบัญญัติของ ป.พ.พ. มาตรา
๕๖๙ ที่กำหนดให้สัญญาเช่าอสังหาริมทรัพย์ไม่ระงับไป เพราะเหตุโอนกรรมสิทธิ์ทรัพย์
สินซึ่งให้เช่า และผู้รับโอนย่อมรับไปทั้งสิทธิและหน้าที่ของผู้โอนซึ่งมีต่อผู้เช่าด้วยนั้น
ทำให้โจทก์ซึ่งเป็นผู้รับโอนมีสิทธิรับเงินค่าเช่าที่ผู้เช่าต้องชำระหลังจากโอนกรรมสิทธิ์
และเงินประกันความเสียหายที่ผู้เช่าชำระให้แก่จำเลย จำเลยไม่มีสิทธิได้รับหรือยึดถือเงิน
ดังกล่าวไว้ต้องส่งมอบให้แก่โจทก์แม้ในเวลาต่อมาโจทก์บอกเลิกสัญญาเช่าไปยังผู้เช่าก็ตาม

คดีนี้โจทก์ฟ้องว่า จำเลยได้จดทะเบียนโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินโฉนดเลขที่ ๒๐๓๖
และที่ดินโฉนดเลขที่ ๒๐๒๗๙ พร้อมอาคารพาณิชย์เลขที่ ๗๖/๔-๗ ให้แก่โจทก์เพื่อชำระ
หนี้ตามสัญญาปรับปรุงโครงสร้างหนี้ อาคารพาณิชย์เลขที่ดังกล่าวจำเลยได้ให้นาย ก
เช่ามีกำหนด ๓ ปี ค่าเช่าเดือนละ ๔๐,๐๐๐ บาท โดยนาย ก ได้วางเงินประกัน
ความเสียหายจากการเช่าไว้แก่จำเลย จำนวน ๒๐๐,๐๐๐ บาท ดังนั้น โจทก์จึงได้รับ
โอนมาทั้งสิทธิและหน้าที่ตามสัญญาเช่าที่จำเลยและนาย ก ทำไว้ ต่อมาปรากฏว่าภาย
หลังจากที่โจทก์ได้รับโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินและสิ่งปลูกสร้างพร้อมสิทธิตามสัญญาเช่าดัง
กล่าวแล้ว จำเลยยังได้รับค่าเช่าจากนาย ก นอกจากนั้นการที่โจทก์ได้รับโอนกรรมสิทธิ์
ที่ดินและสิ่งปลูกสร้างพร้อมสิทธิตามสัญญาเช่าดังกล่าวมา จำเลยจึงมีหน้าที่ต้องส่ง
มอบเงินประกันความเสียหายตามสัญญาเช่าดังกล่าวให้แก่โจทก์ด้วย โจทก์ทวงถาม
แล้วแต่จำเลยเพิกเฉย ขอให้บังคับจำเลยชำระเงินค่าเช่า ค่าประกันพร้อมดอกเบี้ย

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า โดยบทบัญญัติของประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
มาตรา ๕๖๙ ทำให้โจทก์ซึ่งเป็นผู้รับโอนมีสิทธิรับเงินค่าเช่าที่ผู้เช่าต้องชำระหลังจากโอน
กรรมสิทธิ์ และเงินประกันความเสียหายที่ผู้เช่าชำระให้แก่จำเลย จำเลยไม่มีสิทธิได้รับ
หรือยึดถือเงินดังกล่าวไว้ต้องส่งมอบให้แก่โจทก์ แม้ในเวลาต่อมาโจทก์บอกเลิกสัญญา
เช่าไปยังผู้เช่าก็ตาม

นายประเสริฐ เสียงสุทธีวงศ์
บรรณาธิการ